

СИРАКЪ СКИТНИКЪ.

Отидете и се поклонете.

Осанна, осанна, осанна! Когато бжде доизграденъ и загори, като вѣчно и всемошно свѣтило храмътъ на ярката свѣтлина, отидете и се поклонете . . .

Отидете и се поклонете, о хора, на Богътъ, когото вий създадохте. Който бѣше бѣденъ, и сега има съкровищата на небото и земята; който бѣше тъмнина, и вий го облѣкохте въ най-яркитѣ одежди на свѣтлината. Който бѣше слѣпъ и прогледна. Погледна въ бѣзднитѣ на вѣчността, въ безднитѣ на всички тайни, които мракътъ на миналото криеше въ своитѣ черни пазви.

Ето роди се Богътъ, когото хората тайно чакаха. Въ тъмнина се зароди той, но свѣтлина е неговата плътъ — свѣтлина е неговата плътъ.

И властвува надъ всичко храмътъ, който му възвисихте.

Въ неговитѣ основи смутено почиватъ тъмнини, стари тъмнини, които врѣмето е забравило.

Тамъ долу бѣлѣятъ планини отъ кости, черепи на неизвѣстници. По тѣхъ гори голѣма отдавнашна пѣнна крѣвь.

И губятъ се пѣтища по всички посоки на мира. И губятъ се пѣтища по всички посоки на мира, минаващи прѣзъ мракътъ на забравеното . . .

И вий отидете та се поклонете — защото врѣмето не помни първата свѣтла помисль, не помни кой е скрепилъ срѣдъ тъмнинитѣ първия камъкъ на послѣдния храмъ.

Тамъ долу, въ основитѣ му, почиватъ жизненитѣ дарове на една безкрайна верига отъ ваши братя, които съ отминали отдавна отъ кривинитѣ на живота...

Отидете и поднесете своитѣ дарове.

Тъмнини. И срѣдъ тъмнинитѣ пѣтища, по които всѣки мѣкне своя товаръ. Пѣтища срѣдъ тъмнини, по които всѣки